

temmelig rolig Samvittighed kunne betale 100—200 Kroner i Bøde og endda staa sig udmærket godt derved. Lovforslagets Bestemmelse gaar derfor ud paa at indrette Straffebestemmelserne saaledes, at det ikke kan betale sig at drive denne Trafik, fordi Straffen vil overveje Fordelen. Forslaget gaar ud paa, at Bøden skal beregnes for hvert enkelt Dwendeforhold, der paa denne ulovlige Maade stiftes, og at dens Minimum skal forhøjes til 30 Kroner; saa er der tillige en stærket Straf i Gentagelsestilfælde, hvilket vel ogsaa vil findes naturligt. — Det er en Foranstaltning, som det forekommer mig, der ikke kan være nogen Grund til at modsætte sig, efterkom det jo, naar noget er forbudt, er i sin Orden, at Straffen bliver indrettet saaledes, at den forbudne Fremgangsmaade virkelig derved bliver hemmet — naturligvis, naar Straffen ikke gaar ud paa noget inhumant eller fra andre Sider forkasteligt, hvorom der jo ikke er Tale her.

De 2 næste Forslag vedrøre Færverne. Det første af dem, Forslag til Lov om Afhændelse af Trøer og Grundstykker fra Statens Fæstegods paa Færverne, er af overordentlig stor Bigtighed for disse Der og har været gjort til Genstand for offentlig Debat og Forhandling i Lagtinget i lange Tider. Disse Trøer eller Trøparter ere mindre, opdyrkede Stykker paa Kongsfæstegaardenes Udmarter. Det maa bemærkes her, at Staten ejer omtrent Halvdelen af Fordegodsset paa Færverne, og det bliver bortfæstet til de saakaldte Kongsfæstere efter særegne Regler, som ere til Dels forskellige fra de i den Henseende her i Landet gældende Bestemmelser, og som blandt andet tilfikkre Fæsteren en til en vis Grad arvelig Ret, som altsaa for saa vidt er af større Betydning for ham end Livsfæstet her i Danmark. Dertil kommer, at Fæstegifterne paa Færverne ere meget smaa og ere fikse, ere fastslaaede ved gammel Sædvane og bestandig blive staaende ved det samme. Det er ganske ubetydelige Afgifter, de udgøre kun ca. $\frac{1}{5}$ pCt. af Jordens nuværende Værdi. Disse Fæstegaarde bestaa som Regel, eller altid, dels af selve Fæstegaarden med det nærmest liggende opdyrkede Land, som gaar under Navn af „Bøen“, og dels af Udmarker, der strække sig meget langt omkring op ad Fjældene o. s. v. Paa disse Udmarker er der nu mange Steder opdyrket mindre Stykker, som nærmest kunne sammenlignes med, hvad her kaldes Huslodder. De hidrøre dels fra, at Fæsteren selv har opdyrket et saadant Stykke Jord og senere har lejet det ud til en Trømand, og dels kunne de ogsaa være opstaaede paa den Maade, at Kongsfæsteren har udlejet et

Stykke af Udmarken til en anden, der saa selv har maattet opdyrke det. I begge Tilfælde er Forholdet nu ordnet saaledes, at det kun er et almindeligt Lejeforhold, hvoraf altsaa følger, at den, der har opdyrket en saadan Trø, saa vel som den, der efter Overleveringen har forbedret den, har ikke nogen synderlig Sikkerhed for ogsaa at kunne nyde Fruktene af sit Arbejde, og dette har atter til Følge, at Trøen maatte dyrkes mindre godt, end den ellers muligvis vilde være bleven. Deraf kommer det, at man i lange Tider omgaaedes med den Tanke, at der maatte gøres noget for at fikre disse Trøbesidderes Ret paa en eller anden Maade. Man har vallet imellem, om det skulde gøres ved, at der indførtes Livsfæste for disse Trøers Bedkommende, eller derved, at man skulde fremme deres Overgang til Selvejendom, og dette sidst er det, der nu er blevet den i Lagtinget herskende Majoritetens Anskuelse om Forholdet, ligesom ogsaa Regeringen altid har holdt paa, at man skulde se at virke hen til, at disse Trøer kunde gaa over til Selvejendom. Det er dette Forhold, Lovforslaget vil ordne, for saa vidt Trøerne angaar, væsentlig paa samme Maade, som det i 1863 stete med Hensyn til en Gaard i Nærheden af Thorshavn, hvis Trøer bleve bortsolgte til Selvejendom. Det er som sagt noget lignende Regler, her foreslaas; det er for Resten, som man vil se ved nærmere at gennemgaa Lovforslaget, et temmelig kompliceret Forhold, som jo kræver adskillige Detailbestemmelser, som jeg ikke her skal opholde mig nærmere ved. — Men ved Siden af disse Bestemmelser, som jo sigte til at fremme Trøernes Overgang til Selvejendom, er det ansat for rigtig i Lovforslaget ogsaa at optage den Bestemmelse, at Ministeriet overhovedet efter Indstilling fra Godsbestyrelsen skal være berettiget til at afhænde andre Stykker af Fæstegodssets Tiliggende, som maa antages at kunne fraktilles Fæstegaarden uden nogen Skade, naturligvis saaledes, at Fæsteren faar den Indtægt, som kan vindes, ved at dette Stykke fraktilles, og saaledes, at han faar Renten af den Kapital, der skal betales derfor. Det er ogsaa en Foranstaltning, der ligesom den før nævnte har paatrægt sig med en vis Nødvendighed, fordi Befolkningen paa Færverne ligesom i det øvrige Land er tiltaget ikke saa lidt, og der maa derfor staves Erhverv til den; Befolkningen paa Færverne er siden Aarhundredets Begyndelse stegen til det dobbelte. Den største Del af dem lever af Fiskeri; men det er jo i høj Grad ønskeligt, at der ved Siden af Fiskeriet haves et andet Erhverv, navnlig for det Tilfælde, der